

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRA POSTÁN KÜLDVE EGY ÉVRE 4 KORONA.

II. évfolyam 17. szám.

Ára 4 fillér.

1914. április hó 26.

VÉDIK AZ ÁLLATOKAT!

DE MÉG AZ ÉNEKES
MADARAKAT IS!!

HÁT AZ EMBEREKKEL
MI LESZ??

Rákosy Gyula rendőrkapitány ma a rendőri események krónikájában ismét a következő figyelmeztetést tette közé:

Ujból figyelmeztetem a lakos-
ságot, hogy ugy a város belterüle-
tén, mint a várost közvetlen kör-
nyező területen (különösen a fásított
helyeken) a nyár folyamán *bármiféle*
lőfegyverrel — még riasztó piz-
tollyal is — lövöldözni tilos, mivel
az egyrészt közveszélyes, másrészt
pedig a lövés okozta zaj a hasznos
éneklő madarakat a környékről el-
vadija.

No hála Istennek, gondoltam ma-
gamban, mégis csak jó, ha ilyen ügy-
buzgó az a főkapitány, hogy segít az
Istennek, aki eddig kizárólagossági jog-
gal fölruházott gyámja és gondozója volt
a madárkáknek. A mi főkapitányunk
segít a baján és ime, szigoru rende-
lettel megvédelmezi őket.

Eddig csak a kutyák és lovak dol-
gával foglalkoztak behatóan a rendőr-
ségen, most azonban a rendőri tevé-
kenységet kiterjesztik az éj vándoraira,
vagy amint egy másik niemand mondja:
a levegő dalosaira.

Pedig ez az új rendelet erősen
igénybe fogja venni az összes közigaz-
gatási fórumokat, amint például egy

makói lókinzási ügy most a miniszteri-
umot foglalkoztatja — egy felebbezés
révén, melyet egy makói jogtudós adott
be, hogy ügyfelének 100 koronás birsá-
gát leszállítsák.

A főbbezés így szól:

Kegyelmes Uram!

A makói rendőrség és Csanád-
megye alispánja 100 korona pénzbir-
ságra ítelt, igen helytelenül Mért hely-
telenül? Mert egy szaknemértő véle-
ménye alapján ítelt. A rendőrség egy-
szerűen kinevezett egy Czinege Áron
nevű urat lószakértőnek, pedig annak
képességeihez a lovak dolgában szó fér.
Ez a Czinege a legérdekesebb ember
Makón, aki annyira nem ért a lovakhoz,
mint én a szamarakhoz. No és egy
rendőr ellenem tanuskodott. No de hát
mi az? Az csak egy tanu, annak alap-
ján csak nem lehet valakit mirnix-dirnix
100 koronára büntetni!

Kegyelmes Uram, odafönt a magas-
ságos országkormányzati központban
kell, hogy másképp ítélkezzen ebben az
ügyben és reménylem, hogy föl fog en-
gem menteni.

Maradtam stb.

Ablakos Samu.

A jövőben, ha a rendőrség megbüntet valakit, mert éneklő madarat riasztott el, majd ilyenforma fölebbezést adnak be a miniszterhez:

Kegyelmes Uram!

Kérem, hogy az első és másodfoku ítélet megsemmisítésével engem a reám rótt 300 korona pénzbírság fizetése alól fölmenteni kegyeskedjék. Mert nem áll az, hogy én „lőfegyverrel“ éneklő madárra lőttem volna, minthogy az bizonyítva nincs is.

Az a lőfegyver, amivel én lőttem, nem lőfegyver, csak csuzli, ez pedig lőfegyvernek nem minősíthető s erre nézve a fegyverszakértőül megnevezett Puskás Bálint kovács nem szakértő, mert az nem tudja, hogy mi a lőfegyver. Ő csak hiszi, hogy tudja.

A madár, amelyre lőttem, — nem volt énekes madár, s így annak elriasztásával nem követtem el kihágást. Igaz, hogy egy mezőrendőr tanuskodott arról, hogy a madár énekes volt, de ez a tanuvallomás téves. Én ugyanis biztosan tudom, hogy egy csizmadia inas füttyölte az „o du liebert“ a lövés színhelyéhez közel, s a zenéhez nem értő mezőrendőr ennek dallamait hallotta és vélte a madártól eredőnek.

Ki van zárva, hogy a madár énekelte volna a dalt, mert azok nem dalolnak kótából, s különben sem valószínű, hogy ilyen ócska bécsi dalt egy rendőri védelemben részesülő madár zengjen.

Ezek alapján kérem az első és másodfoku hatóságok által kirótt büntetés megsemmisítését.

Maradok, stb.

Hacacári Simon.

Az iskolából.

A tanító ur kérdi a kis Icigtől:

— Mondd csak, hány lába van a cserebogárnak?

Icig ezt nem tudja, s kérdi a tanítótól:

— Mondja csak, tanító ur, más gondja magának nincsen?

Cselédpiacról.

Egy ur ácsorog és nézi az embervásárt, a piroskendős leányokat, amint a napsütésben várják a „vevőt“, aki megvásárolja a munkaerőjüket. Összebujva nevetgélnek, kuncognak, s szemmel láthatólag lenézik és megszólják a „naccságakat“, akik viszont szakértelmesen mustrálják végig őket, mielőtt megszólítanak az „üzlet“ irányában, mely rendszerint így kezdődik:

— Osztán elállnál-e lelke?

A megszólított leány, — pedig nyilván nem passzióból sütkérezik a napon — miután tetőtől talpig végig nézi a „naccságát“, nem is felel, csak épen az ajkát biggyeszti meg csufondárosan és megfordul, a hátaközépével adva feleletet, mely így szólna, ha hangzana:

— El én, de nem magához!

Az ott ácsorgó urat, — amint jávában gyönyörködik a tarka képben — megszólítja egy asszony:

— Akar-e a zur egy jó cselédöt?

— Akarok.

— Hát akkó fogadgva mög az én lányomat.

— Jó, de milyen a maga lánya?

— Olyan tisztösségös az, hogy no, én kezeskődök érte...

Nagyon tisztességes?

— Nagyon.

— No, akkor nem kell, mert nekem nem kell tisztességes leány.

— Akkó ögye mög a fene magát, mondja az öreg asszony a viccelő bácsinak, és mondana még többet, de a viccelő bácsi gyorsan ellépett.

Ő is megtenné.

— Te gazember, — kiabál a Krauszné, — más ember éig emeli az anyósát.

— Én is megtenném, — felelt Krausz, — ha tudnám, hogy ott maradna.

A színházban.

Egyik ur: Látja ön ott azt a hölgyet jobbra a harmadik páholyban? Piros selyemderékben, csipkés betéttel? Az megtörte a szívemet.

Másik ur: Hát - oly keményszivü volt?

Egyik ur: Nem, hanem mikor visszaléptem az eljegyzéstől, másnap 100.000 koronát örökölt.

Dupla vagy semmi.

A Dávidka megkaparta fejét, aztán nézegette az egymásra szorított közép- és hüvelykujját.

A mamája gyöngéden szólt hozzá:

— Mi az Dávidkám, egy tetü?

— Nem, ketü.

Árvalányok.

(Jelenet a kávéházban.)

A lármás ur: No, mégse szép, hogy mi kimaradtunk a legszebb árvalányok sorozatából, amelyet az „Érdekes Ujság“ közöl. Nagy szegénység ez a városra . . .

A csöndes ur: Miért volna szegénység.

A lármás: Hogyne volna. Mit fognak rólunk mondani a többi városok? Hogy még csak egy szép árvalányunk sincsen. Ujvidéknek is van és Gyantának is van.

A csöndes: Mi az a Gyanta?

A lármás: Az egy község. Eddig én is csak azt tudtam a gyantáról, hogy a hegedüvonóra használják. De mióta Gyantának is van árvalánya, akinek az arcképe megjelent az „Érdekes Ujság“-ban, azóta tudom, hogy a gyanta nemcsak spanyolviaszkot jelent, hanem egy virágzó magyar községet is.

A csöndes: Honnan tudja, hogy virágzó?

A lármás: Az árvalányból tudom. Ahol olyan szép árvalány terem, az csak virágzó hely lehet. Nem? Mondja, hogy nem. Merje mondani. Magának ugylátom hiányzanak a nemzetgazdasági érzékei.

A csöndes: Hogy jön az árvalány a nemzetgazdasághoz?

A lármás: Mondtam, hogy nincs érzéke. A szép árvalány most már forgalmat jelent Gyantán. Idegenforgalmat. Házassági szándéku fiatal emberek fel fogják keresni Gyantát és ott forgalmat csinálnak. A forgalom pedig mit jelent? Kereskedelmet uram, kereskedelmet. Ezért sajnálatos, hogy ebben a pangó kereskedelmü városban nincsenek szép árvalányok.

A csöndes: Én nem sajnálom.

A lármás: Nem-e?

A csöndes: Nem és pedig azért nem, mert én is tudok egy kapcsolatot az árvalány és a kereskedelem között, de azt mifelénk úgy hívják, hogy — leánykeresedelem.

A lármás: (Csöndes lesz.)

KOSÁR-NAPTÁRAK 1915. ÉVRE GYÁRI ÁRBAN

Tisztelettel értesitem Makó város és vidéke t. kereskedőit, hogy az újévkor ajándéku szolgáló **fali (kosaras) naptárakból** nagy **cégnyomással** ellátva igen jutányos áron szállítom. — A többféle igen csinos raktárt rendeztem a be és azokat színes minták már megtekinthetők futéri papirkereskedésben. A naptárak teljesen felszerelve december hónap második felében kerülnek szállításra. **KOVÁCS ANTAL** papirkereskedő
Szíves megrendelést kérve, vagvok teljes tisztelettel: **MAKÓ :: FÖTÉR.**

A sajtó-tudós

lehangosabb és legkiálthatatlanabb alakja most közéletünknek utcán, téren és kávéházban. Minden zsebéből kis kék és zöldfedelű inzetek lógnak ki, amelynek ez a címe: „Az új sajtótörvény és magyarázata“, jegyzetekkel ellátta dr. Sajtó Kukac. A füzetek tulajdonosa a sajtótörvény kihirdetése óta azonkívül gondosan összegyűjtött minden újságcikket, amely az ügyre vonatkozólag napvilágot látott. Ilyen fegyverzettel telepszik le a kávéház csendes asztalához, ahol rövidesen ez a jelenet fejlődik ki.

A sajtó-tudós: Na végre megjelent.

A csendes ur: Mi jelent meg?

A sajtó-tudós: A rendelet, boldogtalan ember, a rendelet jelent meg, amely végre megrendszabályozza ezeket a szabadszáju firkoncokat, akik azt hitték, hogy mindent szabad. Á, nem szabad mindent megírni.

A csendes ur: Például mit nem szabad?

A sajtó-tudós: Mit nem szabad? Még azt kérdi, mit nem szabad? Hát hol él maga, hogy még azt kérdi mit nem szabad? Ja persze, maga azt sem tudta, hogy már megjelent a rendelet. A rendelet mondja meg barátom, hogy mit nem szabad. Az egy nagyon okos rendelet, az megmondja, hogy mit nem szabad. Ez végre megmondja, ez osztán megmondja . . .

A csendes ur: Lesz szives már végre egy példát mondani, hogy mit nem szabad megírni?

A sajtó-tudós: Mit nem szabad, hogy mit nem szabad? Mondja kérem, ennek a városnak negyvenezer lakosa van, hát miért kérdezi épen tőlem?

Takarékosság.

— Gyorsan apa, szaladj az orvosért, a Bubi elnyelt egy krajcárt.

— És azért a rongyos krajcárért adjak én ki öt koronát? Hiába, csak egy asszony lehet ilyen könnyelmű!

Bemutakozás.

A Blum Kóbi kar karban sétál egy hölgygel, aki sántit és pupos, s az egyik szemén vak. Találkozik egy barátjával, aki többek között kérdi tőle, hogy ki ez a karján levő hölgy?

— Ez a feleségem, — feleli Blum.

— Nahát, ez bizony csöppet se szép, — sugja neki a fülébe a barátja.

— Mondhatod hangosan is, — szól vissza Blum, — hiszen süket is.

Tapasztalatból beszélt.

M. gróf egy szép napon Rózsikáját intim együttlétben leli a komornyikjával.

— Nem szégyenli magát, — veté szemére — egy ilyen közönséges emberrel, az inasommal kell magát rajtakapnom?

Rózsika erre a mélységes meggyőződés hangján felelé:

— Oh gróf ur, ha érdeme szerint taksálnák az embert, ez a fiu legalább is herceg lehetne.

Jó tanács.

Dolfi bácsi, a korcsmáros elment a feleségével együtt a rabbinushoz, hogy bölcs tanácsát kikérjék. Dolfi elpanaszolta, hogy már hatszor volt a grófnál, bérlete megújítását kérni, de a gróf mindannyiszor kidobatta. Az asszonynak meg az volt a baja, hogy öt évi házasság dacára nem volt még gyermeke, hiába kéri meg naponta az Uristent.

A rabbi sokáig fontolgtatja, végre megszólal:

— Dolfi, menj el te és kérd meg a jó Istent, adjon a feleségednek gyereket, — te pedig jó asszony, menj el a grófhhoz, talán így jobb lesz.

És csodák csodája! Alig mult el néhány hét, Dolfi bácsinak megvolt az új bérlete, a felesége meg a legszebb reményeknek nézett elébe.

Bélelt boritéku OCEÁN LEVÉLPAPIROS

a jelenkor legjobb levélpapírosa, mely az egész országban általánosan el van terjedve és árai a legmérsékeltebbek. Raktáron és mindenkor kapható négy különböző, igen tetszetős alakban 10, 50 és 100 darabonként csomagolva KOVÁCS ANTAL papírkereskedésében.

Becsületes uton.

Icig azt mondta az apjának:

— Táti, az üzlet nem megy már sehogy, próbáljuk meg másképpen, próbáljuk meg egyszer becsületes uton.

— Te bolond, csak nem kezdek vénségemre spekulációkba!

KORTESVILÁG.

— Politikai álm. —

Éhes disznó makkal álmodik!

Akinek pedig még nincs kerülete, az mandátumról álmodik. Politikai riporterünk egy ilyen álmát a következőkben félrebeszéli el:

Huszonnégy óra óta a köldök-monostori választókerület közbizalommal megajándékozott képviselőjelöltje vagyok. Történt pedig a dolog a következőképpen:

A kor igényeinek mindenben megfelelő lakásom ajtaján kopogtattak. Egy szelid külsejű idegen keresett föl. Nem ismertem, sejtelmem sem volt, hogy kicsoda, de azt azonnal láttam, hogyha vendégemet megütné a guta, a rendőri sajtóiroda jogosan irhatná róla, hogy

„öltözékéről itélve, az intelligens osztályhoz tartozott“.

— Atropin Jakab vagyok, — szólt az idegen önérzetesen.

— Mit keres? — kérdeztem udvariasan.

Havonta száz koronát, fütéssel világítással, kasszakontrával és ultimóval.

— Hallja, ne kártyázzon itt, mert összekeverem, mint a harminckétlevelű bibliát! — rivaltam szeliden különös vendégemre.

— Helyes. Tehát térjünk a dologra! — szólt önérzetesen a nyájas idegen. — Ön nem ösmer engem, pedig én nem vagyok közönséges Jakab. Én Jakababb vagyok mint ön gondolná.

— Nem bánom én, ha legilegjakababb is. Mondja meg, mit akar, aztán mehet.

Ezzel nagyon az önérzetére léphettem a vendégemnek, mert az megvetéssel nézett végig és az ajtó felé indult. A küszöbről sértődötten visszaszólt:

— Jól van. Megyek! De jegyezze meg magának, hogy én az ön mandátumát viszem magammal.

— Mandátum?! Leülni! — kiáltottam hirtelen a szeretetreméltóság arany hárfájának zengő hurjait és más hangokat pengetve.

— Ez már beszéd! — szólt az idegen. — Tehát hadd kezdjem előlről: Atropin Jakab vagyok. Köldök-Monostorról.

— Nagyon örülök. Nemde, a kedves öcsöcsé Ricinus Magda kisasszonyt vette nőül? Nagyon jó barátom volt. Én Aszpirin Domokos vagyok.

— Aszpirin? — Az idegen elővette emlékezetét és lapozgatni kezdett benne. — Aszpirin? . . . Lehetetlen.

Majd minden átmenet nélkül felordított:

— Az én családomban soha sem volt Ricinus, még olajban sem. Öcsém

Mindenféle hivatali-, iskolai-, énekes- és ima- **KÖNYVEK BEKÖTÉSÉT** **díszes kivitelben, címaranyozással**
és márványozással a legjutá- **KOVÁCS ANTAL könyvkötészete.**
nyosabb árak mellett készíti

pedig nincs, nem is volt. Én egyetlen ikergyermek vagyok az édesanyámnak.

Az anyjáról szólva könyezni kezdett.

— Uram! — szoltam ekkor engesztelő hangon.

— Hagyjon el! — kiáltott Jakab.

— Ön csufot üz az én családomból. Ezt sohasem fogom önnek megbocsátani. Tud ön alsózni?

— Tudok.

— Tud valami új figurát is?

— Tudok.

— Uram, — hebegte alázatosan — ön a mi emberünk. Évek óta keresünk egy jelöltet, aki a kalábriász minden frakciójában jártas. Ön új figurát is tud! Istenem, hogy fognak a választók örülni. Engedje meg, hogy önt ezennel kikiáltssam.

Ezzel az ablakhoz lépett és tele tudóval kikiáltott. Azután megölelt és megadta az utasításokat.

— Holnap eljön a deputáció, hogy eljásszszuk a programbeszédét.

A deputációt megelőzőleg azonban Atropin választási költségekre eljászott tőlem harminc koronát.

Bucsuzás előtt még magamhoz intettem Jakabot, aki az egyik párnából kihuzott egy tollat és azt a kalapjához tűzte.

— Jakab! — szoltam hozzá erélyesen. — Ismeri a „Betyár halála“ című festményt?

— Nem ismerem.

— Hát ha nem választanak meg, akkor maga lesz ennek a festménynek a modellje.

Kezet szoritottunk és ő kulcs nélkül felhuzható téli kabátját magára öltve elrohant a köldök-monostori kerületbe korteskedni.

Vigasztalás.

— Bizony, sokra vittük, — mondá Gegő ur a feleségének, a mentők már automobilt szereztek be. Látod Eszter, ha megsegít az isten és megüt a guta, még autón is járhatasz.

Hol a tisztesség?

Valóban hol is található a tisztesség ebben a korruptnak nevezett korszakban, ez a kérdés kerengett fáradt fejünkben, miközben szemünket kedvetlenül futtattuk végig az egyik népszerű estilap hasábjain, amelyen találkozót adtak a legutóbbi huszonnégy óra legfiatalabb botrányai. Hol lehet a tisztesség, kérdezzük, mialatt szokásunk ellenére a legutolsó oldalra tévedt a tekintetünk és egyszerre olyan derüs lett, mint az áprilisi nap. Lám, lám, ki hitte volna, hogy a tisztesség, amelynek védelmére már törvényt is alkottak, akiknek ez a mesterségük, a legutolsó lapra menekült, ahol pedig ugyebár eddig senki sem kereste, mert a legutolsó lapon vannak az apróhirdetések és ezekről mindig azt tanították, hogy lenézni való eszközei az érvényesülésnek, sőt ha jól emlékszünk, egy szerelmi magántudósunk, (nem tudjuk már Zsolt-e, vagy Szomaházy) direkt a szerelem kloakájának nevezte az apróhirdetést, mint olyant. És ime most épen itt kell megtalálnunk azt, amit az ujságban belül hiába kerestünk, a korrupt korszakból számüzött tisztességet. Ezeket a szemelvényeket egyetlen ujság egyetlen számából vettük ki ma találmra, vigasztalóul azoknak az embertársainknak, akik velünk együtt már-már nagyon pesszimista szemmel nézték a világot. Ime:

20 éves szolid urleány gavallér
uriember tartós, *tisztességes* ismeretséget keresi „Figyelmes megértő 40“ jelligére kiadóba.

Szolid urileányról természetes ugyebár, hogy csak tisztességes ismeretséget keres és csak gavallér uri embernek lehet figyelmes megértője. Naivitásra vall azonban, hogy ezt az ismeretséget tartósnak is kívánja. Más:

Csinos, molett asszonyka, intelligens uriember *tisztességes* barátságát keresi. Választ kiadóba „Titok 28“ jeligére.

Kedves és rendbenlévő dolog. Csak egy érthetetlen: miért tartja fontosnak az asszonyka a molettséget, ami tudvalevőleg nem feltétlen tartozéka a tisztességnek. Hiszen tisztességes ismeretség mellett karcsu is lehet valaki.

Majdnem ugyanez a kérdés ötlük fel a következő apróhirdetés olvasásakor:

21 éves, szépnek mondott özvegy uri asszony, előkelő ur *tisztességes* ismeretségét keresi. Leveleket „Uriasszony 20677“ jeligére a kiadóba kér.

Sokkal logikusabb az az özvegy, aki a következőket írja:

Idősebb ur tartós és *tisztességes* barátságát keresem. „Özvegy asszony vagyok“ jeligére a kiadóba.

Valóban a tartós barátságot okosabb keresni az idősebb uraknál, asszonyom, amint ezt a következő hirdetés is bizonyítja:

Kedves, egyszerű hölgy *tisztességes* ismeretségét keresi idősebb, figyelmes bácsi. Cim: „Tisztaság“ jeligére a kiadóba.

Vagy pedig:

Csinos urhölgynek *tisztességes* ismeretségét keresi diszkréció mellett középkorú intelligens uri ember. Levelet a találka megjelölésével kéri „Korrekt 38“ jeligére főposta restante.

Akik ilyen szép jeligéket választanak, mint Korrekt és Tisztaság, azoknak szándéka csak tisztességes lehet. Kedves, egyszerű hölgyek bizonyára nem fognak késni és segítséget nyújtanak erre a figyelmes bácsinak.

Szigorúan tisztességes feltételek vannak az alábbiakban:

Mely uriember volna hajlandó *tisztességes*, fiatal, elvált asszonyt állásba juttatni, írjon „Hálás“ jeligére Erzsébet-körut 23. dohánytőzsde.

Miért mondja, hogy fiatal? Miért mondja? Hisz ha öreg is, azért lehet hálás. Miért a „hálás“ a jelige?

Bájos, 21 éves társasági uri-asszony, előkelő ur *tisztességes* barátságát keresi. Leveleket kiadóba „Vig babus.“

Vig babus, csak 21 éves és már tisztességes

barátságot keres. Ej, ej, milyen szomorú ez, vig babus. Más:

Szeretnék egy tisztamultu, szép, fiatal leánnyal *tisztességes* barátságot kötni. Leveleket „Május“ jeligére a kiadóba kérek.

Még csak április van, de némelyek már májust érznek. Ebben igazán semmi csodálatos nincsen. Hát ebben:

Urinő vagy leány *tisztességes* ismeretségét keresi igazi uriember. Leveleket csütörtök estig „Imádom a művészetet“ jeligére Mosse hirdetőjébe, Andrássy-ut 2. kérek.

Mi csodálatos van abban, hogy valaki imádja a művészetet s ehhez urinő vagy leány ismeretségét keresi. És hogy olyan sürgős neki, hogy már csütörtök este imádni akarja a művészetet.

A nyájas olvasó mindezekből láthatja, hogy a sokat emlegetett tisztesség igenis itt lebeg körülöttünk s ha néha úgy tűnik fel, hogy már kiveszett, az csak látszat, tessék csak megkeresni az apróhirdetésekből. Annyi tisztesség van ott, hogy az már nem is tisztességes.

Visszavágot.

A Berele Blindarm elment egyszer ebédelni a Ricset-féle kifőzőbe. Szombat és sólet-napja volt és Blindarm ur nagyon buzgón hozzálátott az általa igen favorizált ételekhez. A menü folyamán azonban Ricset ur és többi vendégei igen kellemetlenül tapasztalták, hogy a hüvelyes étel következményei különösen Blindarm urnál jelentkeztek félre nem magyarázható légváltózási tünetekben.

Ricset ur méltó fölháborodással fordult Blindarmhoz:

— Mondja csak Blindarm ur, — szólott, — maga mindig ilyen unzensirt?

— Miért ne? Hisz nem vagyok a Korona szállodába!

— Hátha a Korona szállodába volna, mit gondol, mit mondana a főpincér.

— Hogy mit mondana? az nagyon egyszerű! Azt mondaná: Blindarm ur, ha ilyet akar tenni, akkor menjen a Ricset ur vendéglőjébe!

TUTYI.

No mögkezdődtek a jó kis sorozások, oszt viszik a jó kis legényöket katonának. Éppen úgy mögy mint a nagy lutrin, hogy mindön második sorsjegy nyer, mindön második legény bővállik, -- csak-hogy itt nem örúnek a szöröncsének.

Engöm nem vöttek be, merhogy neköm nincs szöröncsém, én nem tartozom a legényök elejihön, pedig csak a zelejít használhatják. A jó kis legényök elejit.

Gyünnek a jó kis cinészek, örúnek a népek, merhogy szeretik a jó kis teatristákat, mög a jó kis cinházi nőket.

Mögést kűdöttség mögy Pestre a törvénszékér, még pedig fene nagy kűdöttség. Még a jó kis püspök urat is beválasztották, hogy könyörögjön a kormánynál. Hát'szen, ha a jó Istentől függne, akkó ki is imádkozná bizonyosan, de a Tisza Pista csak a jó kis Justh Gyula szavára hallgat...

Nagyon sürgetik a megyén a luteránus mög a zsidó temető uttyát. Pedig hát nem illik, mert még azt hiszik a szent egyletben, hogy kívánják, hogy gyakran használják. A jó kis temető utat.

Bíró előtt.

Királysértésért állott egy fiatal házaló a bíró előtt, s még mielőtt ítélethozatalra kerülne a sor, oda szól a vádlott a bírónak:

— Kérem, nagyságos elnök ur, nem lehetne a tárgyalást elnapolni?

Elnök: Hogy értsem ezt?

Vádlott: Ugy jön nekem elő, hogy az elnök urnak máma rossz kedve van.

CAILLAUX VITA AZ OTTHONBAN.

— Mit szól ehhez az Izénéhez?

— Melyik Izénéhez?

— Ahhoz a francia nőhöz.

— Ja, mért nem beszél értelmesen. *Kajlónéhoz?*

— Csak azt vártam, hogy mondja ki. Mert én *Kállónak* tartom.

— *Kálló* — az magyar város a Tisza mellett, nem messze Beregszásztól.

— Szépen tudja a földrajzot, maga kis viz — torony.

— Akár tudom, akár nem, de franciául azt tudok. Nem azért tanítottam a leányomat francézis.

— Már pedig akárhová járatja a lányát, én velem nem fogja a bolondját járatni, *Caillaux* az *Kajló* marad. Punktum. Ugy-e, ügyvéd ur? Mit szól hozzá? Magának az őse francia emigráns volt Galiciában, hát tudnia kell. Hogy hívják a francia pénzügyminisztert?

— *Kejló*.

— Miért nem *Pejló*? Az szebb.

— Ne vicceljen, kis jogtudós. Ne vicceljen. Most már igazán kezd elhagyni a türelmem. Hát nincs itt egy született francia?

— Csak ne tüzeljen. Ezt nem lehet tüzel eldönteni, se szótöbbséggel. Ez tudomány, ez grammatika dolga. Ragaszkodom a *Kéjlóhoz*.

— Már meg *Kéjló*? Maga összetéveszti Párist *Mezőhegyessel*. Hisz az előbb még a *Kajlához* ragaszkodott.

— De jobb meggyőződésre tértem. Ismétlem: *Kéjló*! Érti? *Kéj-ló*! Franciában *ai-é*, *au-ó*. Tehát: *Kéjló*! *Kéj-ló*!

— Nekem mondja ezt?

— Nem magának, mert akkor *Kéj* nélkül mondanám!

— Azért mondom: Mert sértegetni nem hagyom magamat...

(A vita lapunk zártakor még folyik.)

A kaszárnyából.

Örmester: Halja Kohn! hogy néz ki maga? Pucolatlan gombok, mocsos csizmák.

Kohn: Bocsánat, örmester ur, hiszem vagyok én egy gigerli!